

POSTANOWIENIE

27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

na posiedzeniu niejawnym 27 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o
stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 6 maja 2021 r., I ACa 555/20,
wydanego w sprawie z powództwa B. J.
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,

- 1) zezwala na złożenie pisma procesowego pozwanego z 24 lipca 2023 r. oraz z 8 lutego 2024 r.;
- 2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 3) zasądza od pozwanego P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz powódki B. J. kwotę 1817 (jeden tysiąc osiemset siedemnaście) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą.

UZASADNIENIE

Wyrokiem częściowym z 17 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz powódki B. J. kwotę 39 633 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 30 000 zł od 2 stycznia 2014 r. i od kwoty 9633 zł od 26 lutego 2016 r. tytułem odszkodowania za spadek wartości nieruchomości powódki w związku z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania (dalej: „O.O.U.”) związanego z działalnością pozwanego.

Wyrokiem z 15 marca 2017 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu – orzekając na skutek apelacji pozwanego od wyroku częściowego - zmienił zaskarżony wyrok o tyle tylko, że oddalił powództwo o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 30 000 zł od 2 stycznia 2014 r. do 9 września 2015 r. i od kwoty 9633 zł od 26 lutego 2016 r. do 1 kwietnia 2016 r., a w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Wyrokiem końcowym z 31 października 2019 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 47290,56 zł z ustawowymi odsetkami od 2 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. tytułem kosztów rewitalizacji akustycznej budynku powódki, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

Apelacja pozwanego od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 6 maja 2021 r.

U podstaw rozstrzygnięcia Sądów *meriti* orzekających o przyznaniu powódce odszkodowania za rewitalizację akustyczną budynku legło stwierdzenie, że wykazała wszystkie przesłanki – o których mowa w z art. 136 ust. 3 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (tekst.jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 799 ze zm. - dalej jako „p.o.ś.”) w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś. - uzasadniające zgłoszone przez nią żądanie.

Sejmik Województwa [...] 30 stycznia 2012 r. podjął bowiem uchwałę nr [...] (dalej: „Uchwała”) w sprawie utworzenia O.O.U. dla lotniska P. w P., a nieruchomość stanowiąca własność powódki znalazła się w sferze wewnętrznej O.O.U. Bezpośrednim uszczerbkiem powódki związanym z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania jest natomiast nie tylko obniżenie wartości jej

nieruchomości rekompensowane przez przyznanie z tego tytułu odszkodowania prawomocnym wyrokiem częściowym, ale także koszty, które należy ponieść celem zapewnienia w budynku właściwego klimatu akustycznego. Po wprowadzeniu Uchwały budynek mieszkalny powódki – jak wynika z opinii biegłego z zakresu akustyki - nie spełnia bowiem norm dla zamierzonych i wyliczonych poziomów hałasu.

Sądy *meriti* stanęły na stanowisku, że prawo do żądania odszkodowania z tytułu konieczności poniesienia nakładów rewitalizacyjnych w budynkach objętych O.O.U. nie jest uzależnione od wykazania przez właścicieli nieruchomości, że wydatki w tym celu rzeczywiście zostały już poniesione. Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego stwierdziły, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje w chwili wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Sąd Apelacyjny podkreślił, że przyjęcie stanowiska przeciwnego byłoby aksjologicznie wątpliwe, skoro prawo poszkodowanego do zamieszkiwania w niezbędnym dla higieny fizycznej i psychicznej człowieka komforcie akustycznym byłoby uzależnione od poziomu jego zamożności i to w sytuacji, gdy standardy środowiskowe w tym zakresie zostały obniżone aktem władzy publicznej. Nie podzielił także stanowiska pozwanego, że zasądzenie odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości oraz celem dokonania rewitalizacji akustycznej budynku prowadzi do zaspokojenia tej samej szkody.

Zakres koniecznych prac i wysokość należnego powódce odszkodowania została przez Sądy *meriti* oparta na wnioskach wynikających z opinii biegłych z zakresu akustyki i budownictwa.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwany złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem, zaskarżając go w całości i wskazując, że jest on niezgodny z art. 136 ust. 3 w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś.; § 9 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 2 lit. d Uchwały i art. 73 ust.1 pkt 2 p.o.ś.

Zarzucił, że wyrok Sądu Apelacyjnego został wydany z naruszeniem prawa materialnego:

- art. 136 ust. 3 w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś. przez przyjęcie, że szkoda w majątku powódki przejawiająca się w konieczności poniesienia nakładów rewitalizacyjnych powstała już w dacie wejścia w życie Uchwały, w sytuacji, gdy zgodnie z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego konieczne jest zbadanie czy ograniczenia zostały wprowadzone w treści aktu miejscowego a odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia w budynku znajdującym się na tej nieruchomości odpowiedniego klimatu akustycznego nie przysługuje, jeżeli koszty te nie zostały poniesione;

- § 9 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 2 lit. d Uchwały przez błędną wykładnię i w konsekwencji mylne ustalenie, że w wyżej wymienionych postanowieniach Uchwały ustanowiono ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości wobec każdego z mieszkańców województwa, w tym dla powódki jako właścicielki nieruchomości przy u. [...] w P.;

- art. 73 ust.1 pkt 2 p.o.ś. poprzez brak zastosowania i w konsekwencji brak uwzględnienia w zaskarżonym wyroku, że w planie miejscowym obowiązującym dla posadowienia nieruchomości powódki (uchwała nr [...] Rady Miasta Poznania z 30 stycznia 2007 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru Ł. w P. – dalej: „Uchwała nr [...]”) nie przewidziano jakichkolwiek ograniczeń sposobu korzystania z nieruchomości powódki, a powódka nie wykazała też by takie ograniczenia wynikały z decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (dalej: „WZ”).

Na tej podstawie domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku w całości oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania.

Wskazał, że skutek wydania wyroku poniósł szkodę w kwocie 93 698,51 zł, odpowiadającej sumie odszkodowania z odsetkami oraz kosztami zasądzonymi zaskarżonym i zrealizowanym przez niego wyrokiem. Szkoda była efektem przyznania powódce prawomocnym wyrokiem odszkodowania, mimo że nie wykazała by poniosła koszty na rewitalizację akustyczną budynku i pomimo prawomocnego przyznania powódce odszkodowania za obniżenie wartości

nieruchomości, co spowodowało niedopuszczalną w prawie cywilnym podwójną kompensację tej samej szkody.

Zaznaczył, że wzruszenie wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Powódka w odpowiedzi na skargę wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania. Domagała się także przeprowadzenia dowodów z załączonych do odpowiedzi na skargę dokumentów, w tym dokumentacji fotograficznej, a także oświadczenia z 14 lipca 2023 r. na okoliczność poniesienia kosztów rewitalizacji akustycznej budynku.

W piśmie procesowym z 24 lipca 2023 r. pozwany wniósł o pominięcie lub oddalenie wniosków dowodowych powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do odrzucenia skargi - o co wносиła powódka w odpowiedzi na skargę - uznając, że wszystkie jej wymogi konstrukcyjne zostały zrealizowane. Nie znalazł również podstaw do dopuszczenia – na wnioszek powódki - dowodów na okoliczności związane z poniesieniem przez nią kosztów rewitalizacji akustycznej. Sąd Najwyższy w postępowaniu wywołanym skargą jest bowiem związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia, a w postępowaniu tym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów (art. 398¹³ § 2 i art. 424¹² k.p.c.).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.).

Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy i wszystkie jej wymagania konstrukcyjne określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. należy interpretować ściśle. Zasadą bowiem jest, że prawomocność, tworzy nowy stan

prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie jest dotknięte (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, niepubl.; z 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, niepubl.; i z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.).

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” dokonuje się w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.).

W orzecznictwie przyjmuje się, że za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. może zostać uznane orzeczenie sprzeczne z niewątpliwymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć oraz takie, które zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 marca 2006 r., II BP 6/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 42; z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17; z 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06, niepubl.; z 10 czerwca 2008 r., I BP 54/07, niepubl.; z 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09, niepubl.; z 20 stycznia 2011 r., I BP 4/10, niepubl. oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 września 2012 r., SK 4/11, OTK-A 2012/8/97).

Podkreśla się przy tym, że stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może nastąpić bez uwzględnienia istoty władzy sądowniczej, tj. orzekania w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także swobody sędziego w zakresie interpretacji prawa oraz oceny faktów stanowiących podłoże sporu. Z tych względów w sferze działalności jurysdykcyjnej sądu uzasadnione jest wyodrębnienie autonomicznego pojęcia bezprawności. Na gruncie odpowiedzialności cywilnej bezprawność oznacza generalnie naruszenie normy właściwego zachowania się, wynikającej z ustawy lub z umowy międzynarodowej.

W odniesieniu do odpowiedzialności za wydanie orzeczenia sądowego bezprawność musi być skorygowana specyfiką władzy sądowniczej oraz jej ustrojem. Niezgodność z prawem, rodząca odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417 § 1 i art. 417¹ § 2 k.c. musi polegać na oczywistej obrazie prawa, niebudzącej żadnych wątpliwości. W konsekwencji nie jest niezgodne z prawem orzeczenie będące następstwem wyboru jednej z możliwych interpretacji prawa, choćby nie uzyskała ona ostatecznie aprobaty w judykaturze (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2009 r., V CNP 1/09, OSNC 2010, nr 3, poz. 44).

Sposób sformułowania przez skarżącego zarzutów skargi, koncentrujących się na analizie najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego odstępującego od utrwalonego uprzednio w tego rodzaju sprawach orzecznictwa, pomija istotę tego środka prawnego, który dotyczy jedynie orzeczeń, które są niezgodne z prawem w sposób kwalifikowany.

Sytuacja taka w sposób oczywisty nie zachodzi w badanej sprawie. Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego jest bowiem zgodne z wykładnią prawa prezentowaną dotychczas w tego rodzaju sprawach przez Sąd Najwyższy, w której przyjęto, że art. 136 ust. 3 p.o.ś. nie wyłącza obowiązku naprawienia szkody na poniesienie kosztów rewitalizacji akustycznej, także wtedy, gdy wydatki na ten cel nie zostały jeszcze przez poszkodowanego poczynione (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 29 listopada 2012 r., II CSK 254/12, niepubl.).

W uchwale z 28 października 2022 r., III CZP 100/22 (OSNC 2023, nr 6, poz. 58) Sąd Najwyższy odstąpił od tego poglądu zajmując stanowisko, że właścicielowi nieruchomości położonej w strefie ograniczonego użytkowania, o której mowa w art. 135 p.o.ś. nie przysługuje odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia w budynku znajdującym się na tej nieruchomości odpowiedniego klimatu akustycznego, jeżeli koszty te nie zostały poniesione.

Stanowisko to po pierwsze, nie jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone, a po wtóre uchwała została wydana przez sędziów Sądu Najwyższego, którzy zostali powołani do urzędu na stanowisku sędziowskim przez Prezydenta

Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3, z późn. zm.), co zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. podjętą w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (BSA I – 4110-1/2020), mającą moc zasady prawnej, skutkuje sprzecznością tak ukształtowanego składu sądu - orzekającego po dniu wydania uchwały - z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. (pkt 1 i 3 oraz 54 uchwały).

Od uchwały tej Sąd Najwyższy nie odstąpił w przewidzianym trybie, jest zatem wiążąca dla wszystkich składów tego sądu. Oceny tej nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, (OTK-A 2020, poz. 61), co szczegółowo zostało wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, OSNP 2022, nr 10, poz. 95; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNKG 2022, nr 6, poz. 22, a także wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r., C – 585/18, C – 624/18, C – 625/18; z 2 marca 2021 r., C-824/18; z 6 października 2021 r., C - 487/19; z 5 listopada 2021 r., C–192/18; z 21 grudnia 2023 r., C-718/21; a także wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 21 lipca 2021 r. *Reczkowicz przeciwko Polsce*; z 8 listopada 2021 r., *Dolińska-Ficek, Ozimek przeciwko Polsce*, skargi nr 49868/19 i 57511/19; z 3 lutego 2022 r., *Advance Pharma spółka z.o.o. przeciwko Polsce*, skarga nr 1469/20; i z 23 listopada 2023 r., *Wałęsa przeciwko Polsce*, skarga nr 50849/21). Po trzecie, uchwała zapadła w związku z przedstawieniem przez sądy powszechne zagadnień prawnych budzących poważne wątpliwości, co wyklucza przyjęcie, że zajmując stanowisko przeciwne i zgodne z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny naruszył wskazane w skardze przepisy w sposób oczywisty.

O kwalifikowanym naruszeniu prawa nie świadczy także przyjęcie przez Sąd Apelacyjny wykładni prawa sprzecznej ze stanowiskiem zajętym przez Sąd Najwyższy w uchwałach z 7 kwietnia 2022 r., III CZP 80/22, OSNC 2022, nr 11, poz. 106 i z 29 kwietnia 2022 r., III CZP 81/22, OSNC 2023, nr 1, poz. 3). W

orzecznictwie Sądu Najwyższego przed podjęciem tych uchwał wielokrotnie bowiem stwierdzano, że już samo utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania jest równoznaczne z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, ponieważ prowadzi do zawężenia granic prawa własności, co może uzasadniać roszczenie odszkodowawcze na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś. (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 11 marca 2020 r., I CSK 688/18 oraz z 9 września 2021 r., I CSKP 112/21 i wcześniejsze orzecznictwo przytoczone w uzasadnieniu tych orzeczeń). Podkreślenia przy tym wymaga, że przyznanie powódce odszkodowania za obniżenie wartości nieruchomości zostało prawomocnie przesądzone wyrokiem częściowym, którego skarga nie dotyczy. Nie jest zatem możliwe pośrednie kwestionowanie tego orzeczenia poprzez wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku końcowego, który dotyczył wyłącznie odszkodowania w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia w budynku powódki odpowiedniego klimatu akustycznego.

Dostrzeżenia także wymaga, że stanowisko Sądu Najwyższego wynikające z przytoczonych wyżej uchwał nie jest utrwalone. Świadczy o tym między innymi przedstawione Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, które będzie przedmiotem rozpoznania w sprawie III CZP 3/23, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie „Czy właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, jednak bez związku ze szczegółowymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3 a p.o.ś. przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś. Ponadto stanowisko przeciwne do zajętego w przytoczonych przez skarżącego uchwałach Sąd Najwyższy zajął w uchwale z 12 kwietnia 2024 r., III CZP 56/23, (niepubl.). przyjmując, że właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania - o którym mowa w art. 135 ust. 1 p.o.ś. - jednak bez związku ze szczególnymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3 a tej ustawy, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy.

O kwalifikowanym, dostrzegalnym *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej naruszeniu prawa, nie może świadczyć zastosowanie przez Sąd Apelacyjny wykładni wypracowanej w orzecznictwie Sądu

Najwyższego, nawet w przypadku, gdy w pojawiają się w nim orzeczenia odstępujące od dotychczasowego, utrwalonego w tym przedmiocie orzecznictwa. Rozbieżność linii orzeczniczych nie może być bowiem podstawą do stwierdzenia, że Sądy w sposób „oczywisty” naruszyły określone przepisy prawa, skoro ich interpretacja może potencjalnie rodzić konieczność ukształtowania nowych poglądów w zakresie ich stosowania (zob. także postanowienia Sądu Najwyższego z 13 maja 2024 r., I CSK 259/23, niepubl. i z 25 kwietnia 2024 r., I CSK 2139/23, niepubl.).

Do przeciwnych wniosków nie prowadzi także treść zarzutów skargi, w zakresie, w jakim dotyczą podwójnego naprawienia tej samej szkody. U przyczyn roszczenia z tytułu spadku wartości nieruchomości i rewitalizacji akustycznej *prima facie* nie leżały bowiem – jak to wskazuje skarżący – te same podstawy. Spadek wartości nieruchomości Sądy *meriti* wywiodły bowiem – zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego – już z samych ograniczeń, które wywierają uciążliwy wpływ i naruszają pełnię prawa własności, a odszkodowanie z tego tytułu jest swoistą rekompensatą tego ekonomicznego uszczerbku, natomiast odszkodowanie z tytułu kosztów rewitalizacji akustycznej doprowadzić ma do uzyskania standardów obiektywnie wymaganych specjalistycznymi normami, które przewiduje uchwała wprowadzająca obszar ograniczonego użytkowania (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12 i z 6 maja 2010 r., III CZP 17/10). Z wiążącej Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia nie wynika przy tym, by dokonanie rewitalizacji akustycznej budynku niwelowało zmniejszenie wartości nieruchomości powódki lub miało istotny wpływ na to zmniejszenie.

Okoliczność, że w nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego pojawiły się orzeczenia odstępujące od dotychczasowych wypowiedzi Sądu Najwyższego, w żadnym wypadku nie dowodzi niezgodności orzeczenia Sądu Apelacyjnego z prawem, a wskazuje jedynie na duże skomplikowanie podlegającej ocenie Sądów *meriti* materii sporu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2024 r., I CNP 33/23, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem nie służy natomiast – jak tego oczekuje skarżący – do skorygowania wadliwej w jego przekonaniu linii orzeczniczej.

W konsekwencji analiza skargi, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego wyroku, przy uwzględnieniu zasady związania Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia wskazuje, że jest ona oczywiście bezzasadna.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.), o kosztach postępowania wywołanych jej wniesieniem orzekając na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800, ze zm.).

[SOP]

[a!]